В цім світі, де турбот безмежна сила,
Сердець ми знали втіху — Ти і я,
А нині позгорталися вітрила
У нашого без фрахту корабля.

Ось чому й вид мій вкрили зморшки ранні,
Змінили сльози втіху чарівну,
Сум пов'ялив уста мої рум'яні,
А лихо позбавляє мене й сну.

Однак цей людний світ, притулок горя,
Тобі як скрипка був неголосна,
Він був для тебе музикою моря,
Яка заснула в мушлі, мов луна.